

— Азъ сѣ поглеждахъ да ли нѣма нѣкое запитие да ме хване за лакътя... смѣяше се Огняновъ.

— Не се безпокойте, Стефчовъ се опилѣ по-рано, каза Соколовъ.

— Беятъ го исплуди... каза учитель Франговъ.

— Но беятъ останж, каза други. Азъ го гледахъ какъ внимателно слушаше... Утрѣ ще си имаме белица...

— Ха, за него да ви не е грижа. Нали бай Даменчо Григорътъ бѣше при него? Той го е смѣтналъ та го е поразилъ. Ако не е сторилъ това, ще му земемъ назадъ дипломата за дипломатъ.

— Азъ нарочно го поканихъ и турихъ при бея, който обича масалитѣ. Не се грижете, това ти го кучка и отвлѣкла, заблѣжи Николай Нетковичъ, като съблачеше тн-кото расо на попъ Димчо, съ което игра на сцената ролята на Геновевиния родителъ.

Той смѣташе безъ издѣйството. Но на сутрѣвнѣта повикахъ Огнянова на конака.

Той се яви прѣдъ бея, който бѣше навхсенъ.

— Консулосъ ефенди, каза му той, снощи сте пѣли комитаджийски пѣсни, истина ли?

Огняновъ протестира.

— Но онъ-башиятъ ми обажда противното.

— Той е криво извѣстенъ. Вий сами бѣхте тамъ.

Беятъ извика онъ-башиятъ.

— Шерифъ-ага, кога сж пѣли такива пѣсни: при мене, или слѣдъ мене?

— Прѣдъ васъ сж пѣли бунтовническа пѣсенъ, бей ефендимъ, Кириакъ ефенди нѣма да лъже...

Беятъ го погледа строго; самолюбието му се докачи.

— Какво ми брѣтвишъ, Шерифъ-ага? Кириакъ ли бѣше тамъ, или азъ? Не слушахъ ли азъ съ моитѣ уши? Даменчо чорбаджи дума по дума не прѣведе ли ми пѣсенъта? Азъ приказвахъ снощи и съ Марка чорбаджи, и той намѣрилъ гласътъ много хубавъ... Такива безобразия другъ